

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ - ΚΕΝΤΡΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΠΡΩΤΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ ΚΑΙ ΓΡΑΦΗΣ

«Με μια γραμμούλα μαγική από το α στο ω φτάνω στη στιγμή»

πρώτη τάξη

Μαρία Δημάση

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ - ΑΘΗΝΑ

Φορέας υλοποίησης : Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας

Επιστημονική ευθύνη από πλευράς του Κ.Ε.Γ :

Ι.Ν Καζάζης , Καθηγητής της Φιλοσοφικής Σχολής του Α.Π.Θ
Αναπληρωτής Πρόεδρος του Κ.Ε.Γ

Ευθύνη και συντονισμός της συγγραφικής ομάδας :

Χρίστος Λ. Τσολάκης , Καθηγητής της Ελληνικής Γλώσσας και της Διδακτικής της
στο Α.Π.Θ.

*Ευχαριστούμε τους Θωμά Κοροβίνη , Νίκο Νικολούλη και Κορνιλία Τσεβίκ για την βοήθεια
που μας προσέφεραν κατά την συγγραφή αυτού του βιβλίου.*

~~~~~

**Ομάδα εργασίας του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου για την οργάνωση του
περιεχομένου του βιβλίου (αλφαβητικά) :**

Γκλιάου-Χριστοδούλου Νικολέττα	Πάρεδρος Π.Ι
Καβούρη Παναγιώτα	Σχολικός Σύμβουλος Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης
Κεκέ- Μυλωνάκου Ηρώ	Σύμβουλος Π.Ι
Κρασσάς Στέλιος	Σχολικός Σύμβουλος Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης
Παμουκτσόγλου Αναστασία	Πάρεδρος επί θητεία του Π.Ι
Παπαρηγορίου Ιωάννης	Σύμβουλος Π.Ι
Παπαρίζος Χρίστος	Σύμβουλος Π.Ι
Παυλίδης Αντώνης	Σχολικός Σύμβουλος Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης

Το συντονισμό της ομάδας εργασίας είχε ο σύμβουλος του Π.Ι Τζέπογλου
Στέφανος.

ΜΕ ΜΙΑ ΓΡΑΜΜΟΥΛΑ ΜΑΓΙΚΗ

Η ΑΛΦΑΒΗΤΑ ΕΡΧΕΤΑΙ ΣΤΟ ΠΙ ΚΑΙ ΦΙ

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε ένας σπουδαίος αρχιτέκτονας, ο κύριος Χαρακίδης. Του ανέθεσαν να σχεδιάσει την πιο όμορφη πόλη στον κόσμο. Κλείστηκε στο γραφείο του, πήρε το μεγάλο του χάρακα κι άρχισε τη δουλειά. Τράβηξε ίσιες, πλαγιαστές, μικρές και μεγάλες γραμμές. Σχεδίασε κτίρια ψηλά και χαμηλά, τις άσπρες γραμμές στους δρόμους, τα κάγκελα στις αυλές... Κουράστηκε πολύ.

-Ουφ! Τελείωσα, είπε μια μέρα. Έπεσε ευχαριστημένος να κοιμηθεί.

Μια μικρή γραμμούλα περίσσεψε. Περίμενε, περίμενε... Ούτε χαρτί, ούτε χάρακας τη χρειάστηκαν. Πήρε τα μάτια της κι έφυγε. Τα έχασε μόλις βρέθηκε στο δρόμο! Παντού γύρω της γραμμές! Τις χαιρετούσε:

-Γεια σας, αδερφούλες μου.

Την κοίταζαν και δεν την καταδέχτηκαν. Αυτές δεν ήταν γραμμές ό,τι κι ό,τι. Είχαν τη δουλειά της η κάθε μία.

Η καλή νεράιδα δεν άντεξε να τη βλέπει να περιπλανιέται. Της έδωσε ένα μοναδικό χάρισμα. Θα μπορούσε να μεταμορφωθεί σε ό,τι άγγιζε και να αποκτάταιριαστή φωνή.

ι,Ι

Σα να ξαλάφρωσε η γραμμούλα που δεν ήξερε ακόμα ότι ήταν μαγική. Περπατούσε, περπατούσε κι έφτασε στη ακροθαλασσιά. Ένα μικρό αγόρι ψάρευε. Η γραμμούλα κρύφτηκε σε μια ομπρέλα θαλάσσης. Έγινε αόρατη. Κοίταξε το αγόρι με περιέργεια. Δεν είχε ξαναδεί να ψαρεύουν.

-Τσιμπάει, τσιμπάει ! φώναζε το αγόρι. Τράβηξε την πετονιά. Κοίταξε το αγκίστρι. Απογοητεύτηκε. Τίποτε!

-Ιιι! Έμπηξε μια φωνή. Τρυπήθηκα. Ιιιι!

Η γραμμούλα τaráχτηκε. Έδωσε μια και προσγειώθηκε στο αγκίστρι. Με μιας πήρε το σχήμα του: ι. Ένας μικρός ιππόκαμπος άκουσε την πρώτη φωνή στο όνομά του. Έφτασε γρήγορα με μια χούφτα φύκια.

-Βάλε τα στο δάχτυλο του παιδιού, είπε στη γραμμούλα ι. Έχουν ιώδιο. Θα γίνει καλά.

Έτσι κι έγινε. Η γραμμούλα που έγινε ι ήταν περήφανη.

-Ευχαριστώ πολύ. Με λένε Ιάσωνα, είπε το παιδί.

-Κι εγώ σε ευχαριστώ που έκανες καλά το φίλο μου. Είμαι ο Ισμέτ. Θέλεις να 'ρθεις μαζί μας ταξίδι; Θα πάμε στα Ιωάννινα, στο Ισμίτ κι αλλού.

-Αργότερα είπε η γραμμούλα που ήταν ενθουσιασμένη με τα κατορθώματά της.

Συμπλήρωσε το πόδι σε μια καρέκλα στην παραλία. Έφτιαξε το χέρι στην κούκλα της Ιωάννας. Έδωσε το άρωμα στα ία.

Ήθελε πολύ να ταξιδέψει. Ζήτησε να της δείξουν και το κεφαλαίο. Ο Ιάσωνας με τον Ισμέτ της έμαθαν ένα τραγουδάκι:

-Δίνω μια ψηλώνω.

Κοίτα πώς ισιώνω!

Γίνομαι το κεφαλαίο

και είμαι πού ωραίο!

Τώρα μπορούσε να γράψει: Ισμέτ, Ιάσονας, Ιωάννα, και Ιωάννινα, Ιθάκη και Ισμίτ. Ήταν πολύ ευτυχισμένη.

ο, Ο

Ένα μερόνυχτο ταξίδευε η μαγική γραμμούλα στα φτερά του αετού. Πέρασε πόλεις και χωριά, θάλασσες, βουνά και κάμπους, χνουδάτα συννεφάκια και να: έφτασε σε μια μικρή πόλη. Τα φώτα των σπιτιών είχαν ανάψει. Η γραμμούλα ευχαρίστησε τον αετό για το ταξίδι.

Αποφάσισε να γνωρίσει την πόλη. Οι κολόνες των δρόμων δεν είχαν φωτιστεί ακόμα κι όμως η γραμμούλα έβλεπε μέσα στο σκοτάδι. Κοίταξε ψηλά και τι να δει! Ένα ολοστρόγγυλο φεγγάρι έλαμπε στον ουρανό.

-Οοοο, τι όμορφο φεγγάρι ! είπε.

Έκλεισε κι έγινε στρόγγυλη σαν το ολόγιομο φεγγάρι. Τι εύκολα προχωρούσε τώρα... Κυλούσε γρήγορα σαν τη ρόδα του ποδήλατου, σαν το στεφάνι του Ορέστη.

-Οοοο, νάνι, νάνι! Οοοο !

Η γραμμούλα κοντοστάθηκε να ακούσει. Η μανούλα νανούριζε το μωρό της.

-Οοοο... Τι όμορφη φωνή ! Όνειρα γλυκά, μωρούλι !

Προχώρησε στους δρόμους της πόλης. Σταμάτησε στη βιτρίνα του φούρνου. Θαύμασε τα κουλούρια του κυρ Ορφέα του φούρναρη.

-Πω πώ ! Τι σπουδαίος τεχνίτης. Ολοστρόγγυλα τα φτιάχνει σαν κι εμένα, σκέφτηκε η γραμμούλα που είχε γίνει σαν κουλούρα και κυλούσε, όλο κυλούσε.

Στην αυλή του σχολείου, κάτω από μια φωτισμένη κολόνα, μια παρέα παιδιά έπαιζαν την ονειροπαγίδα. Άκου ονειροπαγίδα! Ήταν η σειρά του Όμηρου. Συμπλήρωνε τα γράμματα στις λέξεις και δυσκολευόταν πολύ.

Η γραμμούλα έσκυψε να δει.

- _μπρέλα...Δεν πρόσεξε πολύ και όοοπα.. έπεσε στην αρχή της λέξης. Μπράβο, Όμηρε το βρήκες! Ο μπρέλα, γράφαμε. Η γραμμούλα κατάλαβε πως αυτή που ήταν στρόγγυλη σαν το φεγγάρι, σαν τη ρόδα του ποδήλατου, σαν το στεφάνι του Ορέστη είχε τη φωνούλα Ο, ο.

Το παιχνίδι συνεχιζόταν. Τα παιδιά που έχαναν έλεγαν λέξεις που χρειαζόνταν το ο. Η γραμμούλα δε χόρταινε να ακούει:

όμορφος ρόδα μόδα νονός ρολόι
νερό καλό πιάτο ο πατέρας το παιδί

Τι εργατικό γραμματάκι που είναι το ο, στην αρχή, στη μέση, στο τέλος των λέξεων...Παντού τη χρειάζονται.

-Έχασες...έχασες , Όλγα.. άκουσε τότε.

-όλγα. Το κεφαλαίο Ο έπρεπε να γράψεις, είπε ο Ομέρ. Η Όλγα ντράπηκε. Δεν ήξερε το κεφαλαίο.

Η γραμμούλα ήθελε να τη βοηθήσει. Κοίταξε την ταμπέλα: Δημοτικό Σχολείο Ορεστιάδας, διάβασε. Είδε το κεφαλαίο στην αρχή. Τεντώθηκε, με μιας ψήλωσε και πάχυνε και να :- Όλγα... έγραψε. Μα η Όλγα είχε χάσει κι έπρεπε να διηγηθεί στους φίλους ένα όνειρο. Ονειροπαγίδα ήταν, βλέπετε, το παιχνίδι τους.

Καληνύχτα, παιδιά. Η γραμμούλα κουλουριάστηκε σε μια ξεχασμένη ρόδα και κοιμήθηκε.

-Οοο, νάνι... νάνι, όοο...

Πρέπει να ξεκουραστεί. Αύριο θα ταξιδέψει στο Ορντού.

α, Α

Ξύπνησε ένα όμορφο πρωινό η μαγική γραμμούλα που είχε κοιμηθεί στο μπουμπούκι μιας τριανταφυλλιάς και μοσχοβολούσε. Ήταν στρόγγυλη σαν μπάλα. Έδωσε μια και κύλησε στο χώμα. Καλημέρισε το χρυσό ήλιο και την ανθισμένη πορτοκαλιά και αμέριμνη κατηφόρισε στο δρόμο.

-Πρόσεχε, Αντώνη, πρόσεχε! Πιάσε το στεφάνι σου. Πού να το φτάσει ο καημένος ο Αντώνης έτσι που κατρακυλούσε.

Η γραμμούλα σταμάτησε αμέσως. Σκέφτηκε...σκέφτηκε..

-Αχ! Μου έφυγε! Ο κυρ Ανέστης είχε απλώσει το μαστούνι του να πιάσει το στεφάνι, μα του κάκου.

-Το βρήκα, είπε η μαγική γραμμούλα. Μεταμορφώθηκε με μιας σε μαστουνάκι και...όοοοπα! κόλλησε στο στεφάνι που κυλούσε. Τεντώθηκε γερά.

-Ουφ! σταμάτησε, είπε.

-Αααα! Θαύμασε ο Αντώνης. Ένα μαστουνάκι σταμάτησε το στεφάνι μου. Κοίτα, μαμά! Σαν το α που έμαθα στο σχολείο είναι: ένα ο που αγάπησε ένα μαστουνάκι και ζουν αγκαλιασμένα.

Η γραμμούλα χάρηκε που έμαθε και το α. Μπορούσε να γράψει: Μαρία μα και γιαγιά, άσπρο και γιασεμί, ανθισμένη αμυγδαλιά και άνοιξη. Και το κεφαλαίο; αναρωτήθηκε. Το κεφαλαίο α πώς θα το γράψω; Ο Αντώνης που την άκουσε της έδειξε το όνομά του. Α ντώνης. Να το Α το κεφαλαίο. Α! κατάλαβα...Σαν τη σκάλα του κυρ Ανέστη, είπε η γραμμούλα: δυο γραμμούλες πλαγιαστές που ακουμπάνε τα κεφαλάκια τους και μια μικρή να τις κρατάει μην τυχόν και πέσουν και...πάει ο κυρ Ανέστης!

Έγραψε Α μαλία, Α λεξάντρα, Α λέξαντρος, Α λέκα και Α λέκος, Άννα και Αϊσέ, Αθήνα και Άγκυρα. Κουράστηκε πολύ. Μπήκε στο πρώτο αμάξι που βρήκε και κοιμήθηκε βαθιά.

ε, Ε

Ένα βράδυ με ξαστεριά το φεγγάρι, που έμοιαζε με καραβάκι στον ουρανό, κατέβηκε χαμηλά να καθρεφτιστεί στα ήσυχα νερά της θάλασσας.

-Τι λαμπερό που είμαι! σκέφτηκε.

Η μαγική γραμμούλα ξεκουραζόταν στα κλαδιά μιας ελιάς. Άγγιξε το φεγγάρι και την εικόνα του.

-Έεεε φεγγαράκι ακούστηκε. Πρόσεχε! Θα πέσεις στο νερό.

-Εσύ ποια είσαι που μου μοιάζεις;

-Είμαι η μαγική γραμμούλα που μεταμορφώνομαι σε ό,τι αγγίζω κι αποκτάω ταιριαστές φωνές.

-Τώρα που μοιάζεις με δυο μισοφέγγαρα το ένα πάνω στο άλλο, ποια είναι η φωνή σου;

-Έεεε δεν άκουσες;

-Ε, τότε έλα μαζί μου να πάμε στην Έδεσσα και ύστερα στο Εσκισεχίρ. Έχω φίλους εκεί. Την Ελένη, την Ελίνα, την Ευγενία και την Ευαγγελία, τον Ευάγγελο και τον Ελευθέριο που τους φωνάζω και Βαγγέλη και Λευτέρη.

-Μια στιγμή να χαιρετήσω το μικρό ελάφι και την ελιά που με φιλοξένησαν.

Μόλις έφτασαν στην Έδεσσα και στο Εσκισεχίρ, σταμάτησαν σαστισμένα το φεγγαράκι και η μαγική γραμμούλα που έγινε ε.

-Ξεχάσαμε το κεφαλαίο Ε. Πώς θα μπούμε στην πόλη;

-Χτες είδα τη χτένα της Ελένης που έχασε τα δόντια της και την πέταξε σε μια γωνία στο δωμάτιό της.

Τρύπωσαν οι φεγγαροαχτίνες και το ε στο δωμάτιο της Ελένης.

-Να τη,

-Δίκιο έχεις. Έτσι γράφεται το κεφαλαίο Ε.

Με μιας η μαγική γραμμούλα ε έγινε Ε. Καμαρωτό χαιρέτησε τις πόλεις:

-Ε, Έδεσσα., Εσκισεχίρ...καλησπέρα.

-Καλωσήρθατε!

Στην παιδική χαρά ένα μικρός ελέφαντας κούκλα κοιμόταν. Η μαγική γραμμούλα κούρνιασε κοντά του. Το φεγγάρι τους φύλαγε από ψηλά με το ασημένιο του φως. Καληνύχτα!

τ, Τ

Σε μια μικρή πόλη ζούσε ο κυρ Τάσος, ο μαραγκός.

-Τακ τακ! με το σφυράκι του δούλευε όλη μέρα. Η μαγική γραμμούλα, που είχε φτάσει την περασμένη Τρίτη στην πόλη με τρένο, τριγυρνούσε όλη μέρα. Τι τούρτες στα ζαχαροπλαστεία, τι τυρόπιτες και τάρτες, τι πολύχρωμες μυρωδάτες τριανταφυλλιές, τι τραγανιστές πατάτες. Όλα της άρεσαν.

Όταν σταμάτησε στην πλατεία να φάει ένα παγωτό, είδε να περνά η μπάντα του Δήμου. Άκουσε για πρώτη φορά τρομπέτες, τύμπανα και τούμπες. Γέλασε με την ψυχή της για τις τιράντες του Τάκη που έπεφταν.

Στάθηκε κάτω από μια ομπρέλα να ξεκουραστεί. Ο ήλιος έκαιγε πολύ. Μεταμορφώθηκε: Τ. Είδε την ομπρέλα που της χάριζε τη σκιά της. Τ. Α! μα ναι! Σαν το κεφαλαίο Ι που κρατάει ομπρέλα μην το κάψει ο ήλιος έγινε, γέλασε.
-Τ, όπως λέμε Τάσος και Ταμέρ, είπε και βρήκε τη φωνή της.

Ύστερα θυμήθηκε τη ομπρέλα της Τασούλας την περασμένη Τετάρτη που έβρεχε.

-Να και το μικρό το τ. Το μικρό ι με τη δική του ομπρέλα μη βραχεί. Είμαι σπουδαία!

Τραγουδούσε:

Τίνα, Τούλα, Τάσο και Τασία

Τάνια και Τιτίκα

Τι χαρά! Σας βρήκα.

Τουλίπα και τυρί

και μια φέτα με ψωμί

τραπέζι κάνουν γιορτινό

για μένα T κεφαλαίο, τ μικρό!

v, N

Η γιαγιά της Νίκης ήξερε ένα όμορφο παραμύθι για νάνους και νεράιδες.

«Μια φορά κι έναν καιρό σε ένα βουνό, σε μια πολιτεία, ζούσαν νάνοι και νεράιδες. Η μαγική γραμμούλα έφτασε εκεί νύχτα στα φτερά μιας πεταλούδας.

Στη μεγάλη λίμνη δυο νούφαρα τις ρώτησαν τι θέλουν

-Να δούμε νάνους και νεράιδες, απάντησε η πεταλούδα που ήξερε το σύνθημα. Το νερό τραβήχτηκε. Η πεταλούδα άφησε κάτω τη μαγική γραμμούλα που είχε πάρει το σχήμα της v.

-Σα γλάστρα έγινα, πρόλαβε να σκεφτεί η γραμμούλα v, γιατί με μιας την τριγύρισαν νάνοι και νεραϊδούλες που έκαναν χαρές.

-Πού θα κοιμηθούμε; σκέφτηκε. Με μιας νάνοι και νεραϊδούλες κουβάλησαν πέταλα κόκκινου τριαντάφυλλου και σκέπασαν τη γραμμούλα v.

-Έγινα σπιτάκι, νανοσπιτάκι, σκέφτηκε.

-Μπα, σπιτάκι που μιλάει πρώτη φορά βλέπω, ανησύχησε ο βασιλιά Νεραϊδένιος.

Η νονά της μαγικής γραμμούλας, η νεράιδα των καλών ανθρώπων, ήρθε καβάλα στα φτερά μιας νερόκοτας.

-Δεν είναι σπιτάκι, νανοσπιτάκι... είπε. Είναι μια γραμμούλα μαγική και σοφή. Ξέρει πολλά πολλά γράμματα.

Νάνοι και νεράιδες μάζεψαν τα πέταλα. Η γραμμούλα αναστέναξε με ανακούφιση

-Νάνι, νάνι το νινί μου...τραγούδησε με τη μικρή νεράιδα.

-Έγινα το v, χάρηκε.

Ρώτησε τη νονά της, τη νεράιδα των καλών ανθρώπων πώς γράφεται το κεφαλαίο.

-Δυο γραμμές όρθιες και μία πλαγιαστή να τις κρατάει μην πέσουν, είπε. Να, έτσι: Ν

-Νιάου, νιάου.. Η μαγική γραμμούλα άνοιξε τα ματάκια της. Μια γατούλα νιαούριζε μπροστά της.

-Τα ονειρεύτηκα όλα. Κρίμα...

Ο Νίκος, η Νίκη, η Νίνα, η Νικολέττα και ο Νουρετίν την πήραν μαζί τους. Έπαιξαν κάτω από μια νεραντζιά, κοντά στο παρτέρι με τους νάρκισσους.

η, Η

Μια φορά κι έναν καιρό σε ένα μικρό χωριό ζούσε ο Ηλίας και η Ηρώ. Όλη τη ζωή μαζί την πέρασαν... Αγάπησαν τα λουλούδια και πιο πολύ τα ηλιοτρόπια. Τα απογεύματα κουβέντιαζαν τρώγοντας ηλιόσπορους. Συνήθως μαγείρευαν με ηλιέλαιο. Περνούσαν πολύ καλά. Ο ήλιος με τις χρυσές του ηλιαχτίδες χαίδευε τρυφερά το σπιτάκι και τους ξυπνούσε κάθε πρωί...

Όλοι ζούσαν ευτυχισμένοι ώσπου ο Ηλίας αρρώστησε και δεν γινόταν καλά... Ο χειμώνας είχε διώξει τον ήλιο σε μακρινές χώρες και πώς να τον βγάλει η Ηρώ στην αυλή;

Η ημέρα αποφάσισε να ζητήσει βοήθεια από τη νεράιδα των καλών ανθρώπων. Εκείνη αμέσως έστειλε τη μαγική γραμμούλα, που περνούσε από 'κει, να βοηθήσει. Η γραμμούλα σκέφτηκε... σκέφτηκε... Μαζί της ήταν και ο Ηρακλής με την Ηλέκτρα, δυο γειτονόπουλα...

-Θα γράψουμε στον ήλιο να 'ρθει γρήγορα, να ζεστάνει τον Ηλία, να 'ρθει το χρώμα στα μάγουλά του, είπε η γραμμούλα. Θα με βοηθήσετε;

-Δεν ξέρουμε ακόμη να γράφουμε... Ο Ηρακλής στεναχωρήθηκε.

Στη γωνιά ακουμπισμένα, τα δυο μπαστούνια του Ηλία και της Ηρώς είχαν γείρει αγκαλιασμένα κι έκλαιγαν.

Η μαγική γραμμούλα είχε μια φοβερή ιδέα. Έτρεξε κοντά τους. Τα άγγιξε και να: μεταμορφώθηκε με μιας: η.

Η Ηλέκτρα και ο Ηρακλής την έβαλαν σε ένα λευκό χαρτί. Το έστειλαν με ένα ταχυδρομικό περιστέρι να βρει τον ήλιο. Δεν άργησε πολύ. Ήταν πίσω από τη βουνοκορφή και ξεκουραζόταν... Μόλις είδε τη μαγική γραμμούλα η , συγκινήθηκε.

Κατάλαβε αμέσως τι συνέβαινε κι ολόλαμπρος ανηφόρισε στον ουρανό. Έφεξε το σπιτάκι και τα μάτια του Ηλία. Στέγνωσε και η αυλή και ο παππούλης βγήκε να ζεσταθεί. Ο ήλιος δεν ξέχασε τα δύο μπαστούνια. Τα σήκωσε στις ηλιαχτίδες του και είπε:

-Από σήμερα θα γράφετε το πρώτο γράμμα στο όνομά μου. Θα είστε το η του ήλιου, το ήτα. Κι εσύ, γραμμούλα, έκανες καλή δουλειά!

Η Ηρώ ήταν ευτυχισμένη. Ο Ηρακλής χαρούμενος έλεγε:

-Έμαθα το ήτα: δύο μπαστούνια που ακουμπάνε αγαπημένα το ένα στο άλλο: η. Το κεφαλαίο το ξέρω. Μοιάζει με σκαλίτσα: Η. Το έχω στο όνομά μου.

Έψαξαν τη μαγική γραμμούλα μα δεν τη βρήκαν. Είχε κουρνιαώσει στα μπαστούνια του Ηλία και της Ηρώς και κοιμόταν ευτυχισμένη.

υ, Υ

Σε μια όμορφη πόλη ζούσε ένα κοριτσάκι που το έλεγαν Υβόννη. Ο μπαμπάς της ήταν υποπλοίαρχος και δούλευε σε ένα μεγάλο υποβρύχιο.

Η Υβόννη πήγαινε στην πρώτη τάξη του Δημοτικού Σχολείου. Κάθε μέρα μάθαινε ένα καινούριο γραμματάκι. Μόνο που σήμερα μπερδεύτηκε λίγο. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι τα χρειαζόμαστε τόσα γραμματάκια με την ίδια φωνή. Το μαστουνάκι ι μια χαρά κάνει τη δουλειά του. Μπα! Αυτοί οι μεγάλοι δεν ξέρουν τι θέλουν.

Η μαγική γραμμούλα χαμογέλασε στη μύγα που την είχε φέρει από το υπόγειο. Άκουσε την Υβόννη. Έφτασε στην κόκκινη κούπα και ήπιε με λαχτάρα τη γλυκιά πορτοκαλάδα: υ. Η Υβόννη την κοιτούσε να μεταμορφώνεται.

-Να! Έτσι γράφεται το καινούριο υ. Για κοίτα. Πώς δεν το σκέφτηκα; Σαν κουπίτσα είναι.

-Α, μάλιστα! Όταν μοιάζω με κούπα πάλι υ: ι με διαβάζουν, είπε η γραμμούλα.

-Ναι, αλλά τότε είσαι το ύψιλον το υ, είπε με καμάρι το κοριτσάκι. Το κεφαλαίο είναι εύκολο. Το έχει το όνομά μου: Υ.

Τώρα μπερδεύτηκα... ψιθύρισε η μαγική γραμμούλα.

-Μη στεναχωριέσαι. Εσύ μου έδωσες την ιδέα της κούπας. Τώρα θα σε βοηθήσω εγώ. Το κεφαλαίο μοιάζει με το κολονάτο ποτήρι της μαμάς Υ.

Η γραμμούλα άγγιξε το ψηλό κρυστάλλινο ποτήρι και να: Υ.

Έφτασε το βράδυ. Πυγολαμπίδες πετούσαν γύρω- γύρω. Στην τηλεόραση ο υπαστυνόμος προσπαθούσε να λύσει μια δύσκολη υπόθεση.

-Είναι ώρα για ύπνο, ακούστηκε η μητέρα. Είναι υπάλληλος και πρέπει να ξυπνήσει νωρίς το πρωί.

Η μαγική γραμμούλα υποσχέθηκε να τα ξαναπούνε. Κούρνιασε στην άδεια
κούπα να ξεκουραστεί.

ω, Ω

Η μαγική γραμμούλα ήταν πολυταξιδεμένη πια. Έκανε φίλους και γνώριζε γραμματάκια.

Ένα μεσημέρι έφτασε στο Ωραιόκαστρο. Μόλις είδε την πινακίδα: Ωραιόκαστρο, άγγιξε το Ω και πήρε τη μορφή και τη φωνή του:

-Ω ωωω. Τι ωραίο χωριό! Χάρηκε που έμαθε ένα γράμμα που είχε την ίδια φωνή με το Οοο. Ήταν κεφαλαίο αλλά δεν ήξερε το όνομά του.

Προχώρησε στον κεντρικό δρόμο. Αυτές με ωραία λουλούδια υπήρχαν παντού. Στην πλατεία είδε μια αφίσα. Έλεγε πως στις 7 η ώρα το απόγευμα, στο Ωδείο, θα έδινε παράσταση ένας σπουδαίος ταχυδακτυλουργός, ο κύριος Ωραιόπουλος.

Η μαγική γραμμούλα έτρεξε νωρίς στο Ωδείο. Άκουσε μελωδίες και μαγεύτηκε. Δεν κατάλαβε πώς έφτασε η ώρα της παράστασης. Κρύφτηκε στον ώμο του ταχυδακτυλουργού να βλέπει καλύτερα. Τι χρωματιστά μαντήλια, τι κουνέλια και περιστέρια έβγαλε από το καπέλο και τις τσέπες του! Να κι ένα μεγάλο αυγό!

Μια αστραπή ξεπήδησε από το χέρι του και το αυγό άνοιξε στα δύο. Η αίθουσα γέμισε με τους ήχους του ωκεανού, της μεγάλης θάλασσας: κύματα, γλάροι, καράβια, άνεμος...

-Ωωωω! Θαύμασαν όλοι.

Η γραμμούλα γλίστρησε από τον ώμο κι άγγιξε το μαγικό αυγό που άνοιξε στα δύο: ω. Αυτό είναι το άλλο ω, το ωμέγα. Δυο κουπίτσες κολλημένες. Ήταν ικανοποιημένη. Έμαθε όλα τα γραμματάκια που φωνάζουν δυνατά:

α, ι, η, υ, ε, ο, ω

A, I, H, Y, E, O, Ω

Λ, λ

Ήταν καλοκαίρι και η μαγική γραμμούλα δεν άντεχε άλλο. Είχε λουστεί στον ιδρώτα. Μόλις άκουσε το Λάκη και τη Λένα να μιλάνε για μια εκδρομή στον Όλυμπο, το ψηλό βουνό, δεν το σκέφτηκε άλλο. Έδωσε μια και τρύπωσε στη λαδί βαλίτσα.

-Φτάσαμε, άκουσε το τον κύριο Αλέκο, τον μπαμπά των παιδιών να λέει κάποια στιγμή.

-Να αγοράσουμε δυο λάμπες για το βράδυ...και μια λαμπάδα. Πού ξέρεις...

- Και πατατάκια και λιχουδιές, λιγουρεύτηκε η Λένα.

Τελείωσαν τα ψώνια και ξεκίνησαν για το καταφύγιο. Τακτοποιήθηκαν στα δωμάτια.

Ο Λάκης δεν χαμογελούσε.

-Δωμάτιο; έλεγε. Εγώ θέλω σκηνή σαν τους εξερευνητές.

-Μη λυπάσαι! Θα σου στήσω τη σκηνή στην αυλή, είπε ο πατέρας.

Γελούσαν και τα αυτιά του Λάκη από τη χαρά.

Η μαγική γραμμούλα βγήκε να απολαύσει τη λαμπερή σελήνη.

Άγγιξε τη σκηνή και με μιας μεταμορφώθηκε:Λ

-Αχά! Να με τι μοιάζει το Λ στο όνομα του Λάκη, σκέφτηκε. Με τη σκηνή του εξερευνητή.

Το βράδυ έκανε έναν ύπνο καταπληκτικό, ώσπου άκουσε τρομαγμένη:

-Οουουου...

Σαν κλάμα ακουγόταν από τη διπλανή κορυφή. Κοίταξε και είδε το λύκο στο σκοτάδι. Έτρεξε να τον παρηγορήσει και να : λ...Μεταμορφώθηκε!

Ο μικρός λύκος είχε χάσει τη μανούλα του κι έκλαιγε. Μια λαμπερή φεγγαροαχτίδα ανακάλυψε τη μαμά λύκαινα σε μια σπηλιά. Είχε χτυπήσει το πόδι της. Την ξύπνησε και άκουσε το κλάμα του μικρού λύκου. Απάντησε:

-Οουουου...Σαν βολίδα εκείνος έτρεξε κοντά της.

Η μαγική γραμμούλα Λ, λ κατρακύλησε στη σκηνή χαρούμενη που βρέθηκαν η μαμά και το λυκάκι της. Ήταν χαρούμενη και που έμαθε το Λ, λ και μπορούσε να γράφει λουλούδι, ελιά, γαλάζια λίμνη και τόσα άλλα.

Κοιμήθηκε πάλι και ονειρεύτηκε πως ήταν σε μια ινδιάνικη σκηνή Δ με τη Χρυσή Ηλιαχτίδα την κόρη του αρχηγού...

Ακόμα κοιμάται. Μην την ξυπνάτε!

Π, π

Η μαγική γραμμούλα έφτασε στην Πάτρα πάνω στην ουρά του χαρταετού.

Προσγειώθηκε σε μια παιδική χαρά. Τραμπάλες, κούνιες, το μικρό και το μεγάλο μονόζυγο...

-Α! αυτό μου αρέσει, είπε όταν είδε τον Παύλο να αιωρείται και να προχωράει με τα χέρια.

Έδωσε μια και αγγίζοντας το μικρό μονόζυγο έγινε π και μετά άγγιξε το μεγάλο μονόζυγο κι έγινε Π, ίδιο με το μικρό αλλά πιο ψηλό.

-Πω πω, κοίτα πώς έγινα, είπε.

Περπάτησε στην πόλη και βρήκε πως έμοιαζε με τα τραπέζια της πλατείας, με τα παράθυρα και τις πόρτες, με τα κάγκελα. Έφτασε στη λιμνούλα με τις πάπιες.

-Πα πα πα, καλωσόρισες Π,π, είπαν.

-Α, έγινα το Π,π καμάρωσε.

Χαιρέτησε τους πελαργούς στον ουρανό, είδε στο μανάβικο του κυρ Παναγιώτη πιπεριές, κουνουπίδια, πατάτες, σπανάκι, πορτοκάλια και πεπόνια που περίμεναν τους πελάτες.

Περνώντας από το σπίτι της κυρίας Παναγιώτας, μύρισε την πίτα που ψηνόταν. Άκουσε τον Πέτρο να λέει:

-Προτιμώ την πίτσα, γιαγιά. Τέτοια χορτόπιτα όμως θα τη δοκιμάσω.

Η μαγική γραμμούλα πεινούσε φοβερά. Αόρατη, Π, άγγιξε το τραπέζι και περίμενε τις γεύσεις και τις μυρουδιές. Ήθελε χορτάτη να ταξιδέψει ως την Προύσα στα φτερά ενός περιστεριού.

Κ, κ

Σε μια σπηλιά ζούσε μια φορά κι έναν καιρό ένας κόρακας. Στεκόταν σε ένα κλαδί και έκραζε όλη μέρα:

-Κρα, κρα, καλημέρα άνθρωποι.

Οι άνθρωποι του κοντινού χωριού τον αγαπούσαν, πράγμα σπάνιο για κόρακα.

Εκεί έφτασε και η μαγική γραμμούλα. Ήταν Κυριακή και περπατούσε στον κεντρικό δρόμο του χωριού. Στάθηκε σε μια καγκελωτή πόρτα να ξεκουραστεί και άκουσε τον κόρακα:

-Κρα, κρα! Καλημέρα!

Άγγιξε το ράμφος του και να: κ. Μεταμορφώθηκε!

-Καλημέρα, είπε.

-Κρα, απάντησε ο κόρακας.

-Τσίου, απάντησε ένα κατακίτρινο καναρίνι.

-Κο κο κο, ακούστηκαν οι κοτούλες της Κικής.

-Α! Ανακάλυψα το κ, χάρηκε η γραμμούλα. Το κάνουν δυο πλαγιαστές ενωμένες γραμμές και μια όρθια που τις κρατάει μην πέσουν. Εύκολο είναι. Και το κεφαλαίο; Διάβασε την ταμπέλα απέναντι:

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΟΥΛΗ

-Να και το κεφαλαίο. Είναι ίδιο με το μικρό, αλλά πιο μεγάλο.

Χάρηκε. Έγραψε: Κώστας, Κεμάλ, Κατερίνα

Κική και Κωνσταντίνα

μια εκεί και μια εδώ

βρίσκομαι εγώ.

Εκεί κοντά ο Κώστας έγραφε και δυσκολευόταν. Η γραμμούλα χώθηκε στο τετράδιο να βοηθήσει.

Μια -ότα στον -κήπο -α-αρίζει.

Γλίστρησε κι έγραψε:

Μια κότα στον κήπο κακαρίζει.

Κούρνιασε στην κούκλα της Κικής.

- Αύριο θα ζητήσω από τον κόρακα να με πάει μια βόλτα...σκεφτόταν και αποκοιμήθηκε.

Μ, μ

Ο κύριος Μανόλης είναι καραγκιοζοπαίχτης. Ταξίδευε για ένα μικρό χωριό, τη Μηλιά.

Η μαγική γραμμούλα κοιμήθηκε στο ταξίδι στην αγκαλιά του Μορφονιού. Έφτασαν και τακτοποιήθηκαν στο μικρό ξενοδοχείο. Στα μπαλκόνια μοσχοβολούσαν λουλούδια και καμάρωναν κόκκινες μολόχες.

Ο Μορφονιός σκεφτόταν ένα νούμερο με μαντολίνο. Ήθελε να μάθει μαντολίνο. Ο κυρ Μανόλης του έλεγε ότι είναι δύσκολο να τα καταφέρει. Ο Μορφονιός μονολογούσε:

-Τότε θα ντυθώ μασκαράς, θα τρώω μαντολάτο να ζηλεύουν οι μέλισσες τη γλύκα του, θα... Αχ! Μάγκωσα!

Η μαγική γραμμούλα έτρεξε να βοηθήσει. Άγγιξε την πιασμένη μαριονέτα. Μεταμορφώθηκε: μ

-Μμμμ. Μεγάλο πρόβλημα, έλεγε.

Ο κυρ Μανώλης άκουσε το μурμουρητό. Είδε το Μορφονιό πιασμένο και τον ίσιωσε τρυφερά.

Ανακουφίστηκε η μαγική γραμμούλα. Χάρηκε που έμαθε το μ. Χάρηκε που θα έκανε φίλο τον ανεμόμυλο, τις μέλισσες, τα μαμούνια, τις μαρίδες και τα μύδια.

Πήγε ως το περίπτερο να αγοράσει μαστίχες με γεύση μέντα. Συνάντησε το Μάνο, τη Μαρία, το Μίμη, τη Μιμή, το Μεχμέτ και τη Μελέκ που έπαιζαν και τραγουδούσαν: Το μαντηλάκι πέρασε...

-Για να παίξω με τα παιδιά πρέπει να μάθω και το κεφαλαίο μ. Μ' αυτό αρχίζει το όνομά τους.

Μ ηλιά, θυμήθηκε το χωριό.

Μ, σαν το μέτρο του κυρ Μανώλη. Μια γραμμούλα όρθια, δύο πλαγιαστές, ενωμένες ν και μία ακόμα όρθια.

Καμαρωτή πήγε κοντά στα παιδιά. Την ήξεραν. Η δασκάλα τους, η κυρία Μαρία, τους είχε μιλήσει γι' αυτό. Της πρόσφεραν μηλοχυμό κι εκείνη τους μίλησε για τις γραμματοπεριπέτειές της.

P, ρ

Η Ρένα ζούσε στο Ρέθυμνο με τη γιαγιά Ρηνούλα και τον παππού Γρηγόρη με τα κατάσπρα μαλλιά.

Η μαγική γραμμούλα ταξίδεψε ως το Ρέθυμνο με το καράβι. Ήταν αόρατη στο παγούρι του τουρίστα του Ρενέ. Κοιτούσε τη θάλασσα και δεν τη χόρταινε. Άκουγε το Ρενέ και χαμογελούσε. Δεν ήξερε ελληνικά. Λίγες λέξεις έλεγε μόνο: καλημέρα, νερό, παρακαλώ. Τις έλεγε όμως διαφορετικά: καλημέγα, νεγό, παγακαλώ. Βλέπετε, δεν ήξερε το ρ.

-Κι εγώ δεν ξέρω το ρ, είπε η γραμμούλα.

Στο τραπέζι ένα μπουκάλι έγραφε : NEPO. Βρήκε το P το κεφαλαίο.

-Σαν το φουγάρο του карабиού μοιάζει, είπε και με μιας μεταμορφώθηκε: P

-Prrr ακούστηκε σαν τη σφυρίχτρα του Σωτήρη και σαν το ροχαλητό του Ραχμί στην Άγκυρα. Από εκεί είχε ξεκινήσει το μακρινό της ταξίδι.

-Τι γαργαλιστική φωνή, είπε. Μ' αρέσει!

Κατέβηκε στο Ρέθυμνο. Στάθηκε σε μια ροδιά. Στα κλαδιά της τραγουδούσαν πουλιά και κοντά τραγουδούσαν η Ρένα με τη Ρέα :

Ένα μικρό ραδίκι

ραδίκι, ραδικάκι

κι ένα σαλιγκάρι

σαλιγκαράκι

εκάνανε παρέα

και πέρναγαν ωραία.

Η Ρένα δίψασε. Πήγε στο σπίτι να πει νερό. Η μαγική γραμμούλα P, πηδώντας στο ποδαράκι της τρύπωσε κι αυτή.

-Prrrrr. Κάποιος ροχάλιζε.

Ήταν ο παππούς Γρηγόρης. Δίπλα του, καθαρή, βρισκόταν η πίπα του:ρ

-Αυτή μου μοιάζει! Στάθηκε όρθια. Είμαι όμως πιο ψηλή. Το βρήκα! Θα θυμάμαι το φουγάρο του καραβιού και θα είμαι το κεφαλαίο, όπως λέμε Ρέθυμνο. Θα θυμάμαι την πίπα του παππού Γρηγόρη και θα είμαι το μικρό, όπως λέμε Άγκυρα.

-Ουφ! Κουράστηκα! Θα ξεκουραστώ στον ίσκιο της ροδακινιάς!

Σ, σ, ς

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε ο γερο Σάσος που ήταν μεγάλος παραμυθάς. Τα παιδιά τον παρακαλούσαν να τους λέει παραμύθια και αυτός δεν τους χαλούσε χατίρι. Πιο πολύ από όλα τα παραμύθια τους άρεσε εκείνο που έλεγε πώς γεννήθηκαν τα τρία Σ, σ, ς.

«Μια φορά κι έναν καιρό σε μια σκοτεινή σπηλιά στο σταχτί βουνό ζούσαν δυο μάγοι: ο Ασουλούπωτος και η Ασήμαντη. Συνέχεια προσπαθούσαν να σκαρώσουν συνταγές για να φέρουν το σκοτάδι στο σταχτί βουνό. Σε μια μαγική κλεψύδρα η σκόνη από ουρά σαύρας έδειχνε το χρόνο. Κάθε Σάββατο φίδια και σαύρες σέρνονταν ως τη σπηλιά.

-Σσσσς... ακούγονταν παντού.

Μια Παρασκευή όμως, δυο αγόρια, ο Σωτήρης και ο Σουλεϊμάν, έφτασαν στη σπηλιά παίζοντας με τις σφυρίχτρες τους.

-Σρρρρ...Σρρρρ....Σρρρρ...

-Σσσςς! φώναξαν ο Ασουλούπωτος και η Ασήμαντη. Ήταν αργά. Τα φίδια ξύπνησαν.

-Σσσςς...Σσςς..., ακούγονταν παντού.

Η κλεψύδρα ράγισε κι έσπασε: Σ

-Μπα! Για κοίτα! Το γυαλί έσπασε και μοιάζει με το πρώτο γράμμα στο όνομά μου : Σ, είπε ο Σωτήρης και το πήρε μαζί του.

Έφυγαν τα αγόρια. Πέτρες έπεσαν και σκέπασαν τη σπηλιά. Κανένας δεν άκουσε άλλη φορά για τους μάγους που αγαπούσαν το σκοτάδι. Μόνο τα φίδια ακούγονταν κάθε Σάββατο:

-Σσςςς...Σσςςς...»

Ένα Σάββατο άκουσε και η μαγική γραμμούλα το παραμύθι. Έτσι έμαθε τα τρία Σ, σ, ζ.

-Το μικρό το σ μοιάζει με τη σφυρίχτρα, το τελικό με φίδι που στηρίζεται στην ουρά του και το λένε έτσι επειδή κλείνει τα ονόματα των αγοριών και το κεφαλαίο είναι σαν την κλεψύδρα που έσπασε. Ωραία! Μια και καλή έμαθα τα τρία Σ, σ, ζ.

Ήξερε τώρα πώς γράφεται το σαλιγκάρι και το σύκο, το σύννεφο και η σουπιά, ο Σωτήρης, η Σούλα, η Στεφανία, η Σεντέφ, ο Σουλεϊμάν κι ο Σάκης.

Γ, γ

Ταξιδεύοντας στα φτερά των γερακιών, η μαγική γραμμούλα έφτασε σε μια γραφική παραθαλάσσια πόλη. Ήταν νύχτα. Η πόλη ήταν φωτισμένη. Ξάπλωσε σε μια κολώνα να ξεκουραστεί. Μια μεγάλη λάμπα φώτιζε το σκοτάδι. Απέναντι διάβασε το όνομα της πόλης: Γ ύθειο.

-Α! να το Γ. Όπως ξάπλωσα εδώ του μοιάζω πολύ.

Έκανε μια βόλτα. Γαλακτοπωλείο, διάβασε. Κ. Γαλανόπουλος, είδε στο κουδούνι μιας πόρτας. Χαιρέτησε Γιάννηδες, Γιώργους, Γεωργίες και Γιαννούλες, τη Γωγώ και τη Γιώτα.

Έφτασε στο μαγαζί με τα παιχνίδια της κ. Γωγώς Γεωργίου. Τρύπωσε μέσα.

-Πω πω! Ποια είσαι εσύ;

-Είμαι η γοργόνα. Έφυγα από τη θάλασσα γιατί κόπηκα από ένα σπασμένο γυαλί. Η μάγισσα Γελαστή με έκανε παιχνίδι μην πάθω άλλο κακό.

Δίπλα ήταν ένα μικρό ενυδρείο με ψαράκια.

-Τι ψαράκια είστε εσείς;

-Γόπες και γαύροι είμαστε.

-Α! Η μαγική γραμμούλα αγκάλιασε μια γόπα. Έκανε μαζί της μια βουτιά.

-Τώρα είσαι σαν το γ που γράφει το όνομά μου, είπε η γοργόνα που είχαν δει και είχαν δει τα μάτια της τόσα χρόνια ανθρώπους και βιβλία.

-Να λοιπόν το μικρό το γ. Σαν ψαράκι που κάνει βουτιές.

Η μάγισσα Γελαστή ήταν χαρούμενη.

-Πώς να βοηθήσω τη γοργόνα; ρώτησε η γραμμούλα.

-Μπορείς να κάνεις τη θάλασσα γαλάζια, είπε η καλή μάγισσα.

-Μα ναι, πώς δεν το σκέφτηκα; είπε η γραμμούλα.

Με μιας έγινε γαλάζιος, καταγάλανος ο ουρανός, γαλανή, πεντακάθαρη η θάλασσα. Γέμισαν γιασεμιά και γαζίες οι αυλές. Γελούσαν τα παιδιά.

Χάθηκε το γυαλί που πλήγωσε τη γοργόνα. (Έφυγε το γ από τη λέξη κι έγινε: -υαλί.)

Είδαν κι οι άνθρωποι το θαύμα και αποφάσισαν να προσέχουν πού πετάνε τα σκουπίδια τους.

Η μαγική γραμμούλα ήταν πολύ χαρούμενη.

Θ, θ

Η Θεανώ ζει σε μια όμορφη πόλη, τη Θεσσαλονίκη. Είναι γελαστή και σπάνια θυμώνει. Είναι μαθήτρια στην πρώτη τάξη και λίγο δυσκολεύεται με τα γραμματάκια.

Ένα απόγευμα που ο καιρός ήταν θαυμάσιος πήγε στην παραλία. Ο Θερμαϊκός έχει καθαρίσει και το νερό έπαψε να είναι θαμπό και θολό. Εκεί γνώρισε τη μαγική γραμμούλα που έβγαινε από τη θάλασσα. Είχε κολυμπήσει παρέα με μια αθερίνα... Γνωρίστηκαν κι έπιασαν κουβέντα. Κάτω από μια ομπρέλα η Θεανώ της διηγήθηκε το παραμύθι που έλεγε πώς το Θ, Θ γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη.

«Μια φορά κι έναν καιρό στη χώρα των γραμμάτων ζούσαν δύο οο. Όλο έτρωγαν κι όλο ψήλωναν: ΟΟ. Σε λίγο δεν τα ήθελαν εκεί. Η θεία τους η κυρία Αλφαβήτα προσπάθησε να τα παρηγορήσει.

Ο Ευθύμης, που ήταν πάντα εύθυμος, ποτέ θλιμμένος, πρότεινε να κάνουν ένα ταξίδι ως τη Θεσσαλονίκη να δούνε θέατρο να ξεχαστούν λιγάκι. Φόρεσαν τη ζώνη, θθ και με παρέα τη Θεοδώρα και οδηγό το Θάνο ξεκίνησαν.

-Για πού το βάλανε τα δύο θθ: ρώτησε ο Θάνος.

-Πάμε ταξίδι. Δε μας θέλουν εδώ. Δε μοιάζουμε με τα άλλα γράμματα.

-Μα τι λέτε; Εσείς είστε γράμματα θησαυροί. Πώς θα γράφαμε Θεός, Θύμιος, θάμνος, θησαυρός;

-Δεν μας το είπε κανείς αυτό.

-Μα δεν ήσασταν έτσι. Φορούσατε ζώνη; Μόλις τη φορέσατε γίνατε θθ.

Εκείνη τη στιγμή έγινε ένα ατύχημα. Το ένα θ είχε παραφάει και μπαμ! Έσπασε η ζώνη: Θ

-Πώς θα πάω τώρα στη Θεσσαλονίκη;

-Ίσα ίσα η πόλη θα χαρεί. Έγινες το κεφαλαίο Θ, πιο χοντρό και με τη ζώνη να μη φτάνει ως τις άκρες.

-Θαύμα, χάρηκαν τα Θ,θ.

Πέρασαν θεόρατα βουνά, μύρισαν θυμάρι και να:

-Πω πω τι μεγάλη πόλη, είπαν με θαυμασμό. Το μικρό θ καμάρωνε στα θαλασσοπούλια και στο θαλασσινό αέρα. Έφαγαν ένα παγωτό με θέα το Θερμαϊκό κοντά στο Λευκό Πύργο.»

Η Θεανώ γύρισε να δει τη μαγική γραμμούλα. Το παραμύθι είχε τελειώσει. Τα έχασε. Η γραμμούλα είχε μεταμορφωθεί: Θ,θ.

-Μπράβο! Πώς τα κατάφερες;

-Μα έχω μοναδικά χαρίσματα...καμάρωσε εκείνη.

B, β

Η μαγική γραμμούλα έφτασε στα φτερά μιας άσπρης πεταλούδας που είχε κόκκινες βούλες σε ένα χωριό, τη Βασιλική. Σταμάτησαν λίγο πιο έξω σε ένα λιβάδι. Η γραμμούλα μύρισε τη λεβάντα, άκουσε το βάτραχο, κοάξ, είδε πέρα ένα βόδι που έβοσκε.

Ένα βράχος στεκόταν δίπλα σε μια βελανιδιά.

-Βββζζζ, ακούστηκε. Ένα μελίσσι είχε σταθεί. Η μαγική γραμμούλα τρόμαξε.

Κούρνιασε στην πεταλούδα που ξεκουραζόταν με διπλωμένα τα φτερά της: β

-Βββββ, ακούστηκε σαν το βοριά και κατάλαβε πως έγινε το β, σαν τα διπλωμένα φτερά της πεταλούδας.

-Και σαν το κουνέλι του παππού Βασίλη μοιάζω και σαν το Μικρό Βοριά, το γιο του αρχηγού των Ινδιάνων στη διαφήμιση, σκέφτηκε.

Με την άσπρη πεταλούδα πέταξε ως το χωριό Βασιλική. Είδε την πινακίδα αλλά ήταν πολύ κουρασμένη για να ψάξει το κεφαλαίο Β. Είδε βιτρίνες, βιβλία στο βιβλιοπωλείο, βάζα σε ένα μαγαζί με δώρα, το βουνό πέρα μακριά που γέμισε σύννεφα.

-Θα βρέξει, είπε.

Χώθηκε βιαστική στο σπίτι με τις βιολέτες.

-Βάσω, τέλειωσες το διάβασμα;

-Ναι, γιαγιά Βάγια.

-Φέρε τα γυαλιά μου να δω τηλεόραση.

Η γιαγιά καθάρισε τα γυαλιά και η γραμμούλα β χαμογέλασε.

-Το βρήκα. Το κεφαλαίο Β είναι σαν τα γυαλιά της γιαγιάς Βάγιας.

Η μαγική γραμμούλα άκουγε τις σταγόνες της βροχής. Νανουρίστηκε γλυκά και κοιμήθηκε βαθιά.

Δ, δ

Με το δρομολόγιο των δέκα, δηλαδή με το γρήγορο τρένο, η μαγική γραμμούλα έφτασε στην πόλη της Δώρας και του Θοδωρή. Τους έφερνε ένα δέμα με δώρα από τη γιαγιά τους τη Δωροθέα.

-Τι όμορφη πόλη, είπε. Τι καθαροί δρόμοι και τι προσεκτικοί οδηγοί!

Ο ταχυδρόμος τη βοήθησε να βρει τη διεύθυνση και παρέδωσε το δέμα. Η μαμά των παιδιών δάκρυσε από χαρά.

-Θα περιμένω τα παιδιά από το σχολείο να το ανοίξουμε μαζί.

Σχολείο! Πολύ καιρό είχε η γραμμούλα να δει πολλά παιδιά μαζί. Στάθηκε κάτω από τη δαμασκηλιά και άκουσε.

-Από εδώ ακούγονται.

Δυο δρόμους πιο κάτω, σε ένα οικόπεδο, είδε τη σκηνή του τσίρκου. Είδε τη φωτογραφία που έλεγε: Φίδια κάθε λογής. Δηλητηριώδη! Ελάτε να τα δείτε! Τα είδε σε ένα περίεργο κλουβί. Κοιμόταν ήσυχα ώσπου ένα μεγάλο φίδι πρόβαλε το κεφάλι και μεμιάς ξεδιπλώθηκε.

-Πρόσεχε! Είναι κόμπρα με δηλητήριο φοβερό, είπε μια ήσυχη δεντρογαλιά.

Η μαγική γραμμούλα είχε αγγίξει το φοβερό φίδι και είχε ήδη μεταμορφωθεί: δ

-δδδε θα σου κάνω κακό, προσπαθούσε να πει.

-Ούτε εγώ. Στη χώρα μου, την Ινδία θέλω να γυρίσω.

Σκεφτική η γραμμούλα δ περπάτησε στο πεζοδρόμιο.

-Θα πω για την κόμπρα στα παιδιά. Θα γράψουν τι θέλει για να το διαβάσουν οι μεγάλοι. Ποιος ξέρει; Μπορεί να βρει το δίκιο της.

Σταμάτησε στην πινακίδα: Προσοχή οδηγοί. Περνούν παιδιά. Άγγιξε ταραγμένη το τρίγωνο και να: Δ.

Βρήκε τη Δώρα, τη Δανάη, το Θοδωρή και το Δήμο που έπαιζαν με το Δημήτρη και τη Δήμητρα.

Χάραξε στο χώμα: Δ, δ.

-Μπα, για κοίτα μια γραμμούλα που γράφει το δ το μικρό και το κεφαλαίο Δ κι εμείς δυσκολευόμαστε.

Μόλις την πρόσεξαν, η μαγική γραμμούλα έδειξε το τσίρκο. Τους εξήγησε. Πήγαν όλοι μαζί και είδαν τη δυστυχισμένη κόμπρα. Αποφάσισαν να γράψουν σε μια εταιρία προστασίας ζώων. Πού ξέρεις ; Μπορεί οι άνθρωποι να συμπαθήσουν και τα φίδια.

X, χ

Όταν έφτασε στα Χάνια, η μικρή γραμμούλα τα έχασε με το λουλουδόκηπο της κυρα Χαρούλας. Στάθηκε να ξεκουραστεί στα ξύλινα κάγκελα: XXXXX

Χιονίζει συνέχεια. Όλα γύρω λευκά, χιονισμένα! Χιονονιφάδες χόρευαν στον αέρα και χάιδευαν τη γραμμούλα. Ένας χιονάνθρωπος φορούσε χνουδωτό κασκόλ και χαμογελούσε παγωμένος αλλά ευτυχισμένος.

Χαρά Θεού, ψιθύρισε σα χαμένη η γραμμούλα που έβλεπε χιόνι πρώτη φορά. Κρύωσε!

Πήγε στο σπίτι της κυρα Χαρούλας. Είχε απλώσει στο χαλί πολύχρωμα υφάσματα. Χρατς χρουτς, έκοβε με το ψαλίδι. Άγγιξε το ψαλίδι η γραμμούλα γεμάτη περιέργεια και: χ έγινε στη στιγμή.

-Αχχχχ! Χασμουρήθηκε. Κατάλαβε πως ανακάλυψε το X, χ. Χάρηκε.

Δοκίμασε το χαλβά, χάζεψε με τη χαδιάρα γάτα και κοιμήθηκε. Στον ύπνο της είδε την κυρα Χαρούλα να της λέει χαμογελώντας:

-Στο όνομά μου το X είναι πιο ψηλό. Είναι το κεφαλαίο. Το γράφουμε πάνω στις γραμμές του τετραδίου: X. Το μικρό το γράφουμε μισό πάνω και μισό κάτω :χ

Η γραμμούλα ξύπνησε.

-Και στον ύπνο μου γράμματα μαθαίνω, σκέφτηκε.

Την άλλη μέρα χιονίζει πάλι. Παρακάλεσε τη νονά της να της κάνει μια χάρη. Να την πάει κάπου που να μην κάνει κρύο. Η νεράιδα δεν της χαλούσε χατίρι. Κάλεσε το χρυσαετό, την έβαλε στα φτερά του και τους ευχήθηκε καλό ταξίδι. Θα πήγαιναν σε κάποιο νησί. Στα νησιά ευτυχώς δεν κάνει τόσο κρύο το χειμώνα!

Στο καλό μαγική γραμμούλα!

Ψ, ψ

Με ένα ψαροκάικο έφτασε στο ψαροχώρι η μαγική γραμμούλα. Παντού γύρω της πετούσαν ψαροπούλια. Ψαράδες στην παραλία κοίταζαν τη θάλασσα.

Η γραμμούλα αποφάσισε να ψάξει να βρει τις ομορφιές του νησιού. Βρήκε μια παλιά εκκλησούλα και μπήκε. Είδε τα ψηφιδωτά και έμεινε με ανοιχτό το στόμα.

-Τι όμορφες εικόνες! ψιθύρισε.

-Κλαπ! Κλαπ! ακούστηκε.

-Έλα, Ψαρή, σταμάτα! Φτάσαμε.

Η γραμμούλα σάστισε. Ψυχή δεν υπήρχε. Ποιος να ήταν; Ένα αγόρι με το άλογό του είχαν σταθεί να ξεδιψάσουν στη βρυσούλα της αυλής. Χώθηκε στο σάκο του αγοριού. Άγγιξε κάτι σκληρό: ψ.

Έφτασαν στο λιμάνι. Το αγόρι κατέβηκε στην παραγορά. Η μαγική γραμμούλα ψ, ξετρύπωσε από το σάκο.

Στην ψαροταβέρνα είδε παρέες να πίνουν ούζο και να τρώνε κάθε λογής ψάρια.

-Το πιρούνι σας, παρακαλώ...

Ο κύριος πήρε το πιρούνι του και η γραμμούλα χάρηκε που είδε τη μορφή της: ψ.

-Ψιτ, ψιτ, ακούστηκε και η ψιψίνα νόμισε πως τη φώναξαν για κανένα ψαράκι κι έτρεξε. Απέναντι στον τοίχο μια ζωγραφιά έδειχνε τον Ποσειδώνα, το Θεό της θάλασσας, με την τρίαινα στο χέρι.

-Ψ, και σαν τρίαινα μοιάζω, είπε. Το βρήκα: το ψ που μοιάζει με πιρούνι θα είναι το ψ το μικρό και το Ψ της τρίαινας θα είναι το κεφαλαίο, όλο πάνω στη γραμμή του τετραδίου.

Η ψιψίνα έτρωγε τα ψίχουλα που είχαν πέσει. Άρχισε να ψιχαλίζει. Η μαγική γραμμούλα αποφάσισε να ξεκουραστεί. Θα συνέχιζε αύριο τις εξερευνήσεις της.

Φ, φ

Η γιαγιά Φωτεινή ζει σε ένα μικρό νησάκι, χαμένο στην απέραντη θάλασσα. Το χειμώνα με τις φουρτούνες νιώθει μοναξιά...Ούτε γέλια ακούγονται ούτε φασαρίες. Το καλοκαίρι φτάνουν με το καράβι η Φωτούλα, ο Φώτης και τα μάτια της φωτίζονται από χαρά. Τα παιδιά δε χορταίνουν να παίζουν στο νερό με τα βότσαλα και με τα φύκια κι ας μη βρίσκουν θησαυρούς και φάλαινες που ονειρεύονται.

Ένα πρωί στο νησάκι έφτασε και η μαγική γραμμούλα. Κοιμόταν σε ένα κουτί με γλειφιτζούρια: ΦΦΦ με γεύση φουντούκι, φιστίκι και φράουλα.

-Φρρρ, σφύριξε το καράβι.

Η γραμμούλα κατάλαβε ότι έφτασαν.

-ΦΦΦ, ακούστηκε και φύσηξε αεράκι. Α! Κι άλλη φωνή απέκτησα, χάρηκε.

Το νησί ήταν μικρό και όμορφο. Η γιαγιά Φωτεινή φούρνιζε ψωμάκια και μοσχοβολούσε η γειτονιά. Η γραμμούλα φώλιασε στο φόρεμα της Φωτούλας. Δεν μπορούσε να ησυχάσει. Ήθελε να μάθει και το μικρό το φ. Διάβασε σε ένα φάκελο : φιστίκια.

-Α! να το φ. Πώς θα το μάθω;

Εκεί που είχε απελπιστεί η Φωτούλα, άνοιξε το παραμύθι με το ασχημόπαπο που έγινε κύκνος. Η γραμμούλα μαγεύτηκε από τις εικόνες.

-Το βρήκα, φώναξε. Ο κύκνος που σκύβει στο νερό να βρει ένα ψαράκι είναι ίδιο το φ.

Άγγιξε την εικόνα. Ήταν φανερά συγκινημένη: φ, μια κούπα και μια γυριστή γραμμή στη μέση.

Έσβησαν στο νησί τα φώτα και η γραμμούλα Φ, φ έπεσε να κοιμηθεί στα άσπρα φτερά του γλάρου.

Z, ζ

Παρέα με το Ζήση η γραμμούλα συνέχιζε να ταξιδεύει σε μικρά και μεγάλα νησιά. Είχε ξετρελαθεί με τη ζαφειρένια θάλασσα, την πεντακάθαρη. Δε χόρταινε τις επισκέψεις στα ζαχαροπλαστεία, έτρωγε ζαχαρωτά και ζαλίζόταν από τις μοσχοβολιές των λουλουδιών.

Σε ένα νησί, λοιπόν, ένα βροχερό βράδυ γνώρισε το Z. Το είχε δει στο όνομα του Ζήση και στην αστραπή που έσκισε τον ουρανό. Έτσι έμαθε το Z και γνώρισε τη Ζωή και τη Ζαχαρούλα, αλλά και το Ζαχαρία που ήταν μάγειρας. Την κέρασε ζυμαρικά και ζυμωτό ψωμί. Της χάρισε κι ένα μπουκέτο ζουμπούλια για να την ευχαριστήσει που βοηθούσε τα παιδιά του να μαθαίνουν εύκολα τα γραμματάκια και να μην τον ζαλίζουν.

Το βράδυ στην τηλεόραση παρακολούθησε μια συναυλία. Της άρεσε πολύ η άρπα. Πρώτη φορά έβλεπε άρπα. Την άγγιξε και να: ζ.

Κοιμήθηκε και άκουσε: Ζζζζζζ. Μέλισσες και μελισσούλες και ζουζούνια ήρθαν στο όνειρό της τώρα που ανακάλυψε το Z το κεφαλαίο σαν την αστραπή και το ζ το μικρό σαν φεγγαράκι με καπέλο και ποδαράκι για να στέκεται.

-Ζήτω! Φώναξε η μαγική γραμμούλα. Τώρα μπορώ να αγοράσω ένα ζευγάρι παπούτσια, όση ζάχαρη θέλω, ένα δαχτυλίδι με ζαφείρι, να κάνω παρέα με όλα τα ζώα...

Θυμήθηκε τότε πως ήταν μόνο μια γραμμούλα μαγική που μπορούσε να μεταμορφωθεί σε ό,τι άγγιζε και να αποκτά ταιριαστή φωνή. Δεν στεναχωρήθηκε πολύ. Ήξερε πως είχε σοβαρή αποστολή.

Ξ, ξ

Η Ξάνθη είναι πολύ όμορφη πόλη. Ο Ξενοφώντας και η Ξένια παίζουν ξένοιαστα. Η γιαγιά Ξανθίπη τους λέει παραμύθια για νεράιδες και για ξωτικά που κάνουν σκανταλιές και ξελογιάζουν τις όμορφες κοπέλες.

-Μια μέρα που λέτε τα ξωτικά ξίνισαν, έτσι για πλάκα, όλα τα γλυκά της πόλης, ξήλωσαν τις φούστες και τα κορίτσια ξαναμμένα έτρεχαν να κρυφτούν. Τα παιδιά ξεκαρδίζονται στα γέλια.

Σήμερα όμως δεν έχουν κέφι. Ξέχασαν πώς τους έδειξε ο κύριος Αλέξανδρος, ο δάσκαλός τους, το καινούριο γραμματάκι και στεναχωριούνται. Το κεφαλαίο το ξέρουν. Είναι εύκολο και το έχουν στην αρχή στο όνομά τους. Το κάνουν τρεις γραμμές η μία πάνω στην άλλη, σαν ακροβάτες που ισορροπούν στον αέρα. Το μικρό όμως;

Η μαγική γραμμούλα που κοιμόταν στη αγκαλιά του μενεξέ άκουσε το πρόβλημά τους. Ξεκίνησε να ψάχνει στην πόλη. Ήθελε να τα βοηθήσει. Συνάντησε τον ξυλουργό, τον ταξιτζή, την ξανθομαλλούσα την Ξανθή, το Μάξιμο που ήθελε να γίνει εξερευνητής αλλά δεν μπορούσε να τους ρωτήσει. Δεν είχε αποκτήσει τη φωνή: ξ.

-Έφτασε στο γυμναστήριο της πόλης. Γίνονταν αγώνες τοξοβολίας. Μπήκε από την ξεκλείδωτη πόρτα. Ένα τόξο σα να την περίμενε. Άγγιξε το ξύλο: ξ. Μεταμορφώθηκε! Κοίταξε στην αφίσα τη λέξη: τοξοβολία. Είδε το ξ, είδε τη μορφή της και ικανοποιήθηκε.

-Ξουτ, ξουτ έδωξε την παιχνιδιάρα γάτα και έφτασε στα παιδιά. Χάραξε στο χώμα: ξ.

-Σαν την ξύλινη λαβή του τόξου είναι, είπε. Σαν το ε που φοράει καπέλο για τον ήλιο και έχει ένα ποδαράκι για να στέκεται.

Δοκίμασε η Αλεξάνδρα και επιτέλους έγραψε το όνομά της. Ξεφώνησαν όλοι από χαρά και ξεχύθηκαν στην παιδική χαρά για παιχνίδι.